

BOEM@

REVISTĂ DE LITERATURĂ ȘI ARTĂ - ISSN: 2066-0154
octombrie 2015 (Anul VII) Nr. 80 (10 / 2015)

Ionuț CARAGEA

(din volumul "În așteptarea păsării")

În așteptarea păsării

timpul dăruit acestor cuvinte
l-am furat morții
asemenea lui Prometeu

ca pedeapsă
am fost înlănțuit pe un munte
în mijlocul unei insule

am scris multe poeme
păsării care se hrănea cu trupul meu
până când a devenit milostivă

atunci am rugat-o să mă ia pe aripile sale
să mă ducă aproape de mare
să mai văd o dată valul
cum se apropie de țărâm

Zborul cu ochii închiși pe aerul aripii lipsă

de boala scrisului
se îmbolnăvesc cei mai sensibili
și cei mai aroganți
care este unul și același lucru
privit prin ochiul celui ce vede tot
și înțelege tot

de boala scrisului
se îmbolnăvesc cei ce cred
dar care nu o spun
și cei ce se opun, chiar dacă și ei
acceptă curgerea cuvântului precum
lacrima și picătura de sânge

de boala scrisului nu te poți vindeca
prin beția cuvintelor celorlalți
ca să uiți cine ești
de unde vii și unde trebuie să mergi
și nici nu te poți lega de cuvânt
ca de-un pietroi

apoi să te arunci în amonteale inimii
de boala scrisului nu te poți vindeca
prin ecoul cuvântului
și nici prin tăcere, ținând pasărea
închisă în colivie
doar zborul cu ochii închiși
pe aerul aripii lipsă
când aerul e sufletul tău, călătorind
între lumile cuvântului

Păsări la cap

uneori dragostea te lovește ca un bumerang
în moalele capului

exact atunci când speri să prinzi pasărea-n zbor
alteori îți înfige ghearele-n ochi
și-ți ciopârțește ficatul
vezi tu
în înaltul cerului sunt doar păsări de pradă
așa că mai bine stai cu capu-n pământ
și le privești doar umbrele
rotindu-se-n jurul tău
ca într-o horă
a morții

Îmblânzirea morții

să vină cineva să îmblânzească moartea
animal și pasăre de pradă

să fie ținută în lesă
să poarte botniță
să fie hrănită la ore fixe
cu fire de păr și cu unghii
cu tot ceea ce este lipsit
de gustul delicios al decadenței
să se așeze și ea la comanda culcat
fără să mârâie, cu trupul țeapăn
și labele încrucișate

să vină cineva să îmblânzească moartea
să-i taie aripile din carne
să o învețe ce înseamnă pasul
și cât de greu se învață
să ciugulească din palmă firimituri
și să se urce cu ciocul și ghearele
până la înălțimea
unei ridicături de umeri...

Epave pe fundul mărilor interioare

te scufunzi în neant
și ieși mereu la suprafață
cu peștele alunecos
în ciocul lung și încovoiat

pasăre invizibilă
enigmatic mesager al cuvântului
cine sunt eu
dacă tu încetezi să exiști?

printre vorace
creaturi ale fluviului sânge
îmi caut amintirile
epave pe fundul mărilor
interioare

Mă predau cerului

culcat la pământ
cu brațele-ntinse
mă predau cerului

acolo sus
o pasăre se rotește-n cercuri largi
desenând infinitul

și totuși parcă-mi lipsește
înveșnicirea unei femei

culcat la pământ
cu brațele-ntinse
să mă predau ochilor ei

